

Arrest

nr. 58 038 van 18 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 24 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoeker als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Bor (Servië) en bezit u de Servische nationaliteit. Zowel in 1993 als in 2003 vroeg u asiel aan in Duitsland. Deze laatste aanvraag werd afgewezen en een aantal maanden later werd u gerepatrieerd naar Servië. U was in Servië betrokken bij een humanitaire organisatie die ritueel geslacht vlees verdeelde onder moslims. Bepaalde mensen discussieerden met jullie over deze praktijken. Verder verkocht u samen met uw vader schoenen op de markt in Bor. Ergens in 2006 of 2007 kwam het op de markt tot een ruzie met een dronken Servische marktkramer over een parkeerplaats. De Serviër nam een mes en wilde u ermee aanvallen. U verdedigde zich en sloeg de Serviër met een stok, waardoor hij het mes liet vallen. Toen de politie kwam, raapte deze het mes wel op, maar later in de rechtbank kwam dit mes nooit ter sprake.

Het kwam inderdaad tot een rechtszaak tegen u en uw vader, maar in plaats van de Serviër werden jullie, omdat jullie Roma zijn, in beschuldiging gesteld. Enkel uw vader, die op het moment van de ruzie niet eens aanwezig was, werd veroordeeld tot een voorwaardelijke straf. Jullie gingen tegen deze beslissing in beroep, maar dat beroep werd afgewezen. Een jaar tot anderhalf jaar later nam de politie uw koopwaar op de markt zonder nadere uitleg in beslag en voerde u naar het politiekantoor. Het gebeurde ook geregeld dat men uw koopwaar in beslag nam op de weg tussen Belgrado en Bor. Samen met een tiental andere Roma die het slachtoffer waren van dergelijke praktijken gingen jullie klagen bij de burgemeester van een naburige gemeente, Zajecar. De burgemeester was echter belet en jullie schreven jullie klachten neer op een papier dat jullie bij het secretariaat achterlieten. Hierop kwam evenwel geen reactie. Jullie gingen daarna nog bij de politie van Zajecar, maar zij wilde jullie klachten niet in ontvangst nemen omdat zij zich niet verantwoordelijk achtte voor de inwoners van Bor. Op 15 december 2009 ontsnapte uw echtgenote (F.L.) (O.V. 6.575.732) aan een poging tot verkrachting. Zij was ziek en verbleef bij uw ouders terwijl u en uw vader op de markt stonden. Twee burens met wie u het al geregeld aan de stok had gehad, (B.) en (I.), drongen het huis binnen en wilden uw echtgenote aanranden. Zij kon u echter verwittigen en u en uw vader konden nog net verhinderen dat uw echtgenote daadwerkelijk werd aangerand. Uw burens riepen de politie op, maar wanneer deze aankwam, begon zij jullie ook te slaan. U legde die dag nog klacht neer tegen deze twee belagers, maar u wachtte de uitkomst van deze klacht niet af. De belagers bedreigden u na dit incident nog ettelijke malen. Dit was voor u de druppel die de emmer deed overlopen en daarop besloten jullie het land te verlaten. Op 5 februari 2010 verlieten jullie Servië en reisden jullie op illegale wijze naar België, waar jullie op 10 februari 2010 asiel aanvraagden. U verliet Servië ook omdat u onvruchtbaar bent. U hebt in Servië een poging met in-vitrofertilisatie (IVF) achter de rug, maar deze is mislukt. Voor een tweede poging hadden jullie geen geld. U gaf zich op voor een gratis IVF-programma, maar daarvoor vielen jullie uit de boot.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgegeven te Bor op 9 maart 2004; uw rijbewijs, uitgegeven te Bor op 16 oktober 2002; uw huwelijksakte, uitgegeven te Bor op 8 februari 2010; een Servisch medisch attest d.d. 27 juli 2009 m.b.t. uw hartritmestoornissen; een Servisch medisch attest d.d. 15 december 2009 waarin een therapie wordt voorgeschreven aan uw echtgenote a.g.v. een verkrachting; een Servisch medisch attest d.d. 3 januari 2010 m.b.t. de vruchtbaarheid van uw echtgenote; twee Servische attesten van het Register van Economische Zaken, respectievelijk d.d. 23 juli 2008 m.b.t. een handel op uw naam en d.d. 9 maart 2009 m.b.t. een handel op naam van uw echtgenote; en de resultaten van enkele tests die werden uitgevoerd op uw sperma hier in België.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt Servië te hebben verlaten wegens het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft het steekincident op de markt en de daarop volgende oneerlijke rechtszaak dient te worden vastgesteld dat u hiervan geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd. U verklaarde dat uw vader alle stukken m.b.t. deze rechtszaak verloren is (CGVS 1/12/2010 p.5-6) en dat ook de griffier van de rechtbank elke verwijzing naar jullie zaak is kwijtgeraakt (CGVS 1/12/2010 p.14). Deze verklaring is weinig waarschijnlijk en aldus niet afdoende om het gebrek voor enig objectief bewijs te verklaren. Bovendien zijn uw verklaringen al evenmin eensluidend. Zo verklaarde u aanvankelijk niet in beroep te zijn gegaan tegen deze uitspraak. U rechtvaardigde dit door te stellen dat het verloren geld zou zijn vermits men toch de - verdraaide - versie van de politie zou geloven (CGVS 12/4/2010 p.11). Later echter verklaarde u wel degelijk met uw advocaat in beroep te zijn gegaan, maar dat men op dit beroep niet wilde ingaan omdat het eerste vonnis duidelijk genoeg was (CGVS 1/12/2010 p.5). Het is eveneens opvallend dat uw echtgenote (F.L.) amper details van dit steekincident kent en van deze hele rechtszaak hoegenaamd niet op de hoogte is (CGVS (F.L.) 17/5/2010 p.9). Deze vaststellingen ondermijnen ernstig uw geloofwaardigheid.

Hoe dan ook, u verklaarde tegen de agenten die het onderzoek naar dit incident hadden gemanipuleerd door een belangrijk bewijsstuk, met name het mes waarmee de Serviër u trachtte neer te steken, voor de rechter te verbergen, nooit enige gerechtelijk stappen te hebben ondernomen. Dit deed u niet omdat u achteraf nog te veel problemen meemaakte (CGVS 1/12/2010 p.5). Echter, volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er, indien u meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat uw rechten geschonden zijn/worden, in Servië meerdere mechanismen bestaan - die ook toegankelijk zijn voor minderheden - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en gedooft wangedrag

van politieagenten, dat inderdaad wel voorkomt, niet zondermeer. Zo werd in 2006 een intern controleorgaan opgericht binnen de politiediensten dat klachten behandelt die te maken hebben met het optreden van de politie. In de loop van 2008 werden er aanvullende initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren: zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa), informatiebrochures voor het publiek opgesteld, ook in het Romaans, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het intern controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. U verklaarde tegen de agenten geen klacht te durven neerleggen uit vrees te worden opgesloten in een isoleercel en te worden geslagen. U baseert deze vrees op hetgeen u gehoord heeft over een zekere (F.), een onschuldige Roma-jongen uit Bor die iets dergelijks zou hebben meegemaakt. U wist echter niet of dit gebeurd is nadat deze jongen een klacht had neergelegd tegen de politie (CGVS 1/12/2010 p.17-18). In dit opzicht ondermijnt deze verklaring de bovenstaande vaststellingen m.b.t. politioneel wangedrag en de mogelijkheid hiertegen klacht in te dienen, niet.

Met betrekking tot de overige elementen in uw asielrelaas dien ik tot dezelfde conclusies te komen. Wat betreft het incident waarbij de politie uw koopwaar heeft afgenomen is uw relaas evenmin eensluidend. Zo verklaarde u aanvankelijk klacht te hebben willen indienen tegen deze praktijk bij de politie van uw stad. Echter, u werd buiten gesmeten en de agenten wilden u slaan. U verklaarde uitdrukkelijk niet naar een andere stad te zijn gegaan om klacht in te dienen (CGVS 12/4/2010 p.5). Later echter verklaarde u geen klacht te hebben ingediend, behalve bij de burgemeester en politie van Zajecar, een naburige stad (CGVS 1/12/2010 p.8). Deze vaststelling ondermijnt eveneens uw geloofwaardigheid, temeer u evenmin enig begin van bewijs neerlegt van deze feiten.

Wat betreft de mislukte poging tot aanranding van uw echtgenote dient eveneens te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid hiervan ernstig in het gedrang is. Uw verklaringen en die van uw echtgenote zelf zijn immers niet eensluidend. Zo is het erg opvallend dat uw echtgenote verklaarde zich niets meer te herinneren van het feit dat u toen door de politie zou zijn geslagen (CGVS (F.L.) p.9). Ook verklaarde u aanvankelijk geen klacht te hebben ingediend tegen de belagers, omdat u ervan uitging dat deze klacht zou worden verworpen en een dergelijke demarche zich uiteindelijk tegen u zou keren (CGVS 12/4/2010 p.9). Uw echtgenote echter verklaarde dat er wel een klacht was ingediend bij de politie (CGVS (F.L.) p.8). Later sloot u zich aan bij deze verklaring en verklaarde u wel degelijk een klacht te zijn gaan indienen tegen de belagers met behulp van uw advocaat, en vervolgens met uw echtgenote naar de dokter te zijn gegaan (CGVS 1/12/2010 p.12). Uw echtgenote zelf echter stelde uitdrukkelijk geen dokter te hebben bezocht n.a.v. deze poging tot aanranding (CGVS (F.L.) p.8). Hoewel een poging tot aanranding een traumatiserende belevenis kan zijn, is het niet aannemelijk dat uw echtgenote zich van dergelijke cruciale elementen – of ze al dan niet naar de dokter is geweest, of u al dan niet door de politie werd geslagen – niets herinnert. Deze vaststellingen zetten niet alleen de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling, zij doen eveneens afbreuk aan de bewijskracht van het medische attest d.d. 15 december 2009 van de gynaecoloog dat u ter staving van dit element uit uw relaas hebt neergelegd. Het is ongeloofwaardig dat uw echtgenoot een therapie van zes maanden tot een jaar krijgt voorgeschreven (CGVS 1/12/2010 p.15) en zich daar niets meer van herinnert. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat een gynaecoloog een therapie van zes maanden tot een jaar voorschrijft voor een verkrachting, terwijl uit uw verklaringen blijkt dat zij net niet is verkracht (CGVS 1/12/2010 p.11). Een dergelijk attest kan maar bewijskracht worden toegedicht wanneer het kadert binnen een coherent en geloofwaardig relaas, quod non.

Hoe dan ook dient wat beide incidenten betreft – het onrechtmatig beslag leggen op uw koopwaar en de agressie van de agenten n.a.v. de vechtpartij tussen u en de twee belagers van uw echtgenote – nogmaals te worden gewezen op de mogelijkheden om klacht in te dienen tegen wangedrag van specifieke politieagenten, zoals deze hierboven werden uiteengezet. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie eveneens dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen minderheden wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie.

De discussies die u had met andere inwoners van Servië over uw activiteiten voor een humanitaire organisatie – jullie verdeelden ritueel geslacht vlees onder moslims (CGVS 12/4/2010 p.11) – zijn op zich niet ernstig genoeg om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire

bescherming. U wees er immers duidelijk op dat het enkel bij verbale discussies bleef (CGVS 12/4/2010 p.11).

Gelet op de beperkte geloofwaardigheid van de feiten die u zou hebben meegemaakt hebt u al evenmin aannemelijk gemaakt dat er een verband is tussen uw hartritmestoornissen en een van de gronden voor een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. U werd voor die aandoening medisch opgevolgd en nam medicatie die haar effect had (CGVS 12/4/2010 p.7; 1/12/2010 p.20-21). Het medisch attest d.d. 27 juli 2009 dat u ter staving van deze hartproblemen neerlegde, bevestigt dat u onderzocht werd, geneesmiddelen kreeg voorgeschreven en werd opgevolgd, maar dat staat hier niet ter discussie. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat uw hartproblemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Wat betreft uw vruchtbaarheidsproblemen, gestaafd door diverse medische attesten, dient te worden gesteld dat u al evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat deze enig verband houden met de bepalingen in de Conventie van Genève of met deze in de definitie van de subsidiaire bescherming. Volgens de onderzoeksresultaten die u in dat kader hebt neergelegd lijdt u aan azoöspermie. U verklaarde een mislukte poging tot inseminatie achter de rug te hebben en geen geld te hebben voor een tweede poging. U verklaarde eveneens zich te hebben opgegeven voor een gratis IVF-programma, maar daarvoor werd u niet geselecteerd. U wist echter niet waarom u niet werd geselecteerd, maar gaf aan dat u niet de enige was om uit de boot te vallen. De beschikbare plaatsen in dat programma waren met name beperkt (CGVS 1/12/2010 p.21).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw identiteitskaart, uw rijbewijs en huwelijksakte bewijzen uw identiteit, nationaliteit en uw huwelijk, maar die staan niet ter discussie. De attesten van het Register van Economische Zaken i.v.m. uw handel en die van uw echtgenote staven hoogstens dat u en uw echtgenote de toestemming kregen om een dergelijke handel op te zetten. Geenszins vormen zij op zich echter een bewijs van discriminatie of een onrechtmatige behandeling. De medische attesten kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoekster als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent een Roma afkomstig uit Bujanovac (Servië) en heeft u de Servische nationaliteit. Voor uw komst naar België woonde u met uw echtgenoot, (A.L.) (O.V. 6.575.732), in Bor (Servië). Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op dezelfde motieven die ook door uw echtgenoot werden uiteengezet. Zo ontsnapte u net voor uw vertrek aan een poging tot aanranding door twee Serviërs. De twee drongen op een moment dat u ziek was en bij uw schoonmoeder verbleef het huis binnen met de intentie u aan te randen. U kon uw echtgenoot verwittigen die samen met zijn vader nog net op tijd deze aanranding konden verhinderen. Voorts werd uw echtgenoot zonder aanleiding geslagen door jullie burens en werd zijn koopwaar op de markt afgenomen door de politie. Ook raakte uw echtgenoot op een keer verwickeld in een gevecht met een persoon met een mes. Tevens verklaarde u problemen te ondervinden om zwanger te worden. U hebt een mislukte poging met in-vitrofertilisatie (IVF) achter de rug. U gaf zich in Servië op voor een gratis programma, waarvoor jullie evenwel niet werden geselecteerd. Ook dit was voor jullie een reden om het land te verlaten. Jullie verlieten Servië illegaal en kwamen op 5 februari 2010 aan in België. Op 10 februari 2010 vroegen jullie asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart, uitgegeven op 20 februari 2007 te Bor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw vrees uitsluitend baseert op dezelfde motieven als diegene die uw echtgenoot (A.L.) heeft uiteengezet (CGVS p.7-9). In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt Servië te hebben verlaten wegens het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft het steekincident op de markt en de daarop volgende oneerlijke rechtszaak dient te worden vastgesteld dat u hiervan geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd. U verklaarde dat uw vader alle stukken m.b.t. deze rechtszaak verloren is (CGVS 1/12/2010 p.5-6) en dat ook de griffier van de rechtbank elke verwijzing naar jullie zaak is kwijtgeraakt (CGVS 1/12/2010 p.14). Deze verklaring is weinig waarschijnlijk en aldus niet afdoende om het gebrek voor enig objectief bewijs te verklaren. Bovendien zijn uw verklaringen al evenmin eensluidend. Zo verklaarde u aanvankelijk niet in beroep te zijn gegaan tegen deze uitspraak. U rechtvaardigde dit door te stellen dat het verloren geld zou zijn vermits men toch de - verdraaide - versie van de politie zou geloven (CGVS 12/4/2010 p.11). Later echter verklaarde u wel degelijk met uw advocaat in beroep te zijn gegaan, maar dat men op dit beroep niet wilde ingaan omdat het eerste vonnis duidelijk genoeg was (CGVS 1/12/2010 p.5). Het is eveneens opvallend dat uw echtgenote (F.L.) amper details van dit steekincident kent en van deze hele rechtszaak hoegenaamd niet op de hoogte is (CGVS (F.L.) 17/5/2010 p.9). Deze vaststellingen ondermijnen ernstig uw geloofwaardigheid.

Hoe dan ook, u verklaarde tegen de agenten die het onderzoek naar dit incident hadden gemanipuleerd door een belangrijk bewijsstuk, met name het mes waarmee de Serviër u trachtte neer te steken, voor de rechter te verbergen, nooit enige gerechtelijk stappen te hebben ondernomen. Dit deed u niet omdat u achteraf nog te veel problemen meemaakte (CGVS 1/12/2010 p.5). Echter, volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er, indien u meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat uw rechten geschonden zijn/worden, in Servië meerdere mechanismen bestaan - die ook toegankelijk zijn voor minderheden - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en gedooft wangedrag van politieagenten, dat inderdaad wel voorkomt, niet zondermeer. Zo werd in 2006 een intern controleorgaan opgericht binnen de politiediensten dat klachten behandelt die te maken hebben met het optreden van de politie. In de loop van 2008 werden er aanvullende initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren: zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa), informatiebrochures voor het publiek opgesteld, ook in het Romaans, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het intern controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. U verklaarde tegen de agenten geen klacht te durven neerleggen uit vrees te worden opgesloten in een isoleercel en te worden geslagen. U baseert deze vrees op hetgeen u gehoord heeft over een zekere (F.), een onschuldige Roma-jongen uit Bor die iets dergelijks zou hebben meegemaakt. U wist echter niet of dit gebeurd is nadat deze jongen een klacht had neergelegd tegen de politie (CGVS 1/12/2010 p.17-18). In dit opzicht ondermijnt deze verklaring de bovenstaande vaststellingen m.b.t. politieel wangedrag en de mogelijkheid hiertegen klacht in te dienen, niet.

Met betrekking tot de overige elementen in uw asielrelaas dien ik tot dezelfde conclusies te komen. Wat betreft het incident waarbij de politie uw koopwaar heeft afgenomen is uw relaas evenmin eensluidend. Zo verklaarde u aanvankelijk klacht te hebben willen indienen tegen deze praktijk bij de politie van uw stad. Echter, u werd buiten gesmeten en de agenten wilden u slaan. U verklaarde uitdrukkelijk niet naar een andere stad te zijn gegaan om klacht in te dienen (CGVS 12/4/2010 p.5). Later echter verklaarde u geen klacht te hebben ingediend, behalve bij de burgemeester en politie van Zajecar, een naburige stad (CGVS 1/12/2010 p.8). Deze vaststelling ondermijnt eveneens uw geloofwaardigheid, temeer u evenmin enig begin van bewijs neerlegt van deze feiten.

Wat betreft de mislukte poging tot aanranding van uw echtgenote dient eveneens te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid hiervan ernstig in het gedrang is. Uw verklaringen en die van uw echtgenote zelf zijn immers niet eensluidend. Zo is het erg opvallend dat uw echtgenote verklaarde zich niets meer te herinneren van het feit dat u toen door de politie zou zijn geslagen (CGVS (F.L.) p.9). Ook verklaarde u aanvankelijk geen klacht te hebben ingediend tegen de belagers, omdat u ervan uitging dat deze klacht zou worden verworpen en een dergelijke demarche zich uiteindelijk tegen u zou keren (CGVS 12/4/2010 p.9). Uw echtgenote echter verklaarde dat er wel een klacht was ingediend bij de politie (CGVS (F.L.) p.8). Later sloot u zich aan bij deze verklaring en verklaarde u wel degelijk een klacht te zijn gaan indienen tegen de belagers met behulp van uw advocaat, en vervolgens met uw echtgenote naar de dokter te zijn gegaan (CGVS 1/12/2010 p.12). Uw echtgenote zelf echter stelde uitdrukkelijk geen dokter te hebben bezocht n.a.v. deze poging tot aanranding (CGVS (F.L.) p.8). Hoewel een poging tot aanranding een traumatiserende belevenis kan zijn, is het niet aannemelijk dat uw echtgenote zich van dergelijke cruciale elementen – of ze al dan niet naar de dokter is geweest, of u al dan niet door de politie werd geslagen – niets herinnert. Deze vaststellingen zetten niet alleen de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling, zij doen eveneens afbreuk aan de bewijskracht van het medische attest d.d. 15 december 2009 van de gynaecoloog dat u ter staving van dit element uit uw relaas hebt neergelegd. Het is ongeloofwaardig dat uw echtgenoot een therapie van zes maanden tot een jaar krijgt voorgeschreven (CGVS 1/12/2010 p.15) en zich daar niets meer van herinnert. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat een gynaecoloog een therapie van zes maanden tot een jaar voorschrijft voor een verkrachting, terwijl uit uw verklaringen blijkt dat zij net niet is verkracht (CGVS 1/12/2010 p.11). Een dergelijk attest kan maar bewijskracht worden toegedicht wanneer het kadert binnen een coherent en geloofwaardig relaas, quod non.

Hoe dan ook dient wat beide incidenten betreft – het onrechtmatig beslag leggen op uw koopwaar en de agressie van de agenten n.a.v. de vechtpartij tussen u en de twee belagers van uw echtgenote – nogmaals te worden gewezen op de mogelijkheden om klacht in te dienen tegen wangedrag van specifieke politieagenten, zoals deze hierboven werden uiteengezet. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie eveneens dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen minderheden wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie.

De discussies die u had met andere inwoners van Servië over uw activiteiten voor een humanitaire organisatie – jullie verdeelden ritueel geslacht vlees onder moslims (CGVS 12/4/2010 p.11) – zijn op zich niet ernstig genoeg om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. U wees er immers duidelijk op dat het enkel bij verbale discussies bleef (CGVS 12/4/2010 p.11).

Gelet op de beperkte geloofwaardigheid van de feiten die u zou hebben meegemaakt hebt u al evenmin aannemelijk gemaakt dat er een verband is tussen uw hartritmestoornissen en een van de gronden voor een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. U werd voor die aandoening medisch opgevolgd en nam medicatie die haar effect had (CGVS 12/4/2010 p.7; 1/12/2010 p.20-21). Het medisch attest d.d. 27 juli 2009 dat u ter staving van deze hartproblemen neerlegde, bevestigt dat u onderzocht werd, geneesmiddelen kreeg voorgeschreven en werd opgevolgd, maar dat staat hier niet ter discussie. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat uw hartproblemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Wat betreft uw vruchtbaarheidsproblemen, gestaafd door diverse medische attesten, dient te worden gesteld dat u al evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat deze enig verband houden met de bepalingen in de Conventie van Genève of met deze in de definitie van de subsidiaire bescherming. Volgens de onderzoeksresultaten die u in dat kader hebt neergelegd lijdt u aan azoöspermie. U verklaarde een mislukte poging tot inseminatie achter de rug te hebben en geen geld te hebben voor een tweede poging. U verklaarde eveneens zich te hebben opgegeven voor een gratis IVF-programma, maar daarvoor werd u niet geselecteerd. U wist echter niet waarom u niet werd geselecteerd, maar gaf aan dat u niet de enige was om uit de boot te vallen. De beschikbare plaatsen in dat programma waren met name beperkt (CGVS 1/12/2010 p.21).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw identiteitskaart, uw rijbewijs en huwelijksakte bewijzen uw identiteit, nationaliteit en

uw huwelijk, maar die staan niet ter discussie. De attesten van het Register van Economische Zaken i.v.m. uw handel en die van uw echtgenote staven hoogstens dat u en uw echtgenote de toestemming kregen om een dergelijke handel op te zetten. Geenszins vormen zij op zich echter een bewijs van discriminatie of een onrechtmatige behandeling. De medische attesten kwamen hierboven reeds aan bod."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De identiteitskaart die u hebt neergelegd staaft louter uw identiteit, afkomst en nationaliteit, maar daar wordt niet aan getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers beroepen zich in een enig middel op een schending van de materiële motiveringsplicht en het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel.

Omtrent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Verdrag van Genève, voeren verzoekers aan dat zij in België verblijven en zich derhalve buiten hun land van herkomst bevinden. Zij zijn van Roma-origine en worden in Servië beschouwd als een etnische minderheid. Verzoekers leggen ter adstructie documentatie voor waaruit blijkt dat de Roma-gemeenschap voortdurend het slachtoffer is van discriminatie en segregatie. Verzoekers stellen te hebben getracht klacht neer te leggen en de burgemeester aan te spreken over de wanpraktijken, doch hun klacht werd nooit behandeld of opgevolgd door de overheidsdiensten.

Aangaande het steekincident stelt verzoeker op een dag bedreigd te zijn geweest op de markt door een onbekende Serviër met een mes. De man maande verzoeker aan met zijn wagen te vertrekken. Verzoeker betoogt de wagen niet verplaatst te kunnen hebben vermits zijn vader de sleutel bij zich had en nog enkele inkopen deed. Verzoeker stelt zich te hebben verdedigd met een bezemsteel en hiermee zijn belager licht te hebben verwond. Verzoeker merkt op dat de politie het mes in beslag heeft genomen en beide partijen heeft ondervraagd. Op de rechtbank bleek het mes echter nooit als bewijsstuk te zijn neergelegd. Verzoeker benadrukt geen eerlijk proces te hebben gehad vermits zijn tegenpartij een Serviër was.

Betreffende de inbeslagname van zijn goederen merkt verzoeker op dat de politie minstens drie keer en zonder enige aanleiding al zijn goederen in beslag heeft genomen. Zo spoorde de politie hem aan zijn boedel op de markt in te pakken en werd hij samen met zijn vader bij een wegcontrole aan de kant gezet nadat ze hun koopwaar waren gaan halen in Belgrado. Het is volgens verzoeker duidelijk dat de politie zich enkel tegen hem richtte vanwege zijn Roma afkomst vermits hij wel degelijk de vergunningen heeft om een marktkraam uit te baten. Verzoeker merkt op dat hij, teneinde hiervoor klacht neer te leggen, naar Zaedjak ging met andere Roma marktkramers. In Bor, zijn eigen dorp, durfde hij het probleem immers niet aan te kaarten uit schrik voor wraak. Zaedjak is ongeveer 25 kilometer verwijderd van Bor. Verzoeker voert aan dat het gemeentebestuur hun klacht evenwel nooit ernstig heeft genomen. Zo kregen zij geen persoonlijk onderhoud met de verantwoordelijke ambtenaar en werden zij op geen enkel ogenblik ingelicht over hun mogelijkheden om het machtsmisbruik van de lokale politieagenten aan te klagen. Verzoekster werd door haar echtgenoot over deze feiten nooit in detail ingelicht aangezien dit haar ongerust zou maken en dit nadelig zou zijn voor haar gezondheid.

Met betrekking tot de verkrachtingspoging van verzoekster bevestigt verzoeker dat zijn vrouw hem op 15 december 2009 in paniek heeft opgebeld aangezien er een man het huis probeerde binnen te dringen. Verzoeker stelt in alle haast samen met zijn vader naar huis gereden te zijn om zijn vrouw te helpen en net op tijd aangekomen te zijn om een verkrachting te verhinderen. Verzoeksters kledij was immers reeds losgerukt. Verzoeker voert aan dat een gevecht is ontstaan met de belagers waarop de burens de politie hebben gebeld. De politie begon echter automatisch op verzoeker en zijn vader te slaan, die nochtans hadden gehandeld uit verdediging. Verzoeker is daarna meegegaan met zijn vrouw die werd afgevoerd met een ambulance. Verzoeker benadrukt dat een klacht werd neergelegd, maar dat zij tot op heden hiervan niets hebben vernomen. Verzoeker betoogt dat deze klacht, net zoals hun

vorige klachten vermoedelijk in de doofpot gestopt is. Verzoekster kreeg van de arts kalmeringsmiddelen toegediend en werd na vernoemde gebeurtenissen verplicht therapie te volgen.

Inzake het vluchtalternatief betogen verzoekers dat zij niet over enig intern vluchtalternatief beschikten aangezien zij nergens anders familie hebben bij wie ze terecht kunnen. Tot aan hun vertrek uit Servië woonden zij bij hun ouders. Verzoeker benadrukt dat hij nergens aan de slag zal kunnen aangezien de discriminatie van Roma wijdverspreid is en Roma derhalve zelden aangeworven worden. Verzoeker stelt dat men als zelfstandige dan weer dagelijks met dreigementen en bestelingen te maken heeft.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat verzoekers geen begin van bewijs bijbrengen ter ondersteuning van hun verklaringen omtrent de rechtszaak ingevolge het incident op de markt. Verzoekers verklaring dat zijn vader alle stukken betreffende de rechtszaak verloren heeft en dat ook de griffier van de rechtbank elke verwijzing naar hun zaak is kwijtgeraakt, is niet afdoende ter verklaring van het gebrek aan enig objectief bewijs (administratief dossier, stuk 5, p. 5 - 6; p. 14). Dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoeker tevens contacten had met een advocaat (*ibid.*, p.13).

Verweerder stelt vervolgens met recht vast dat de verklaringen van verzoekers geenszins eensluidend zijn. Zo verklaarde verzoeker aangaande het incident op de markt aanvankelijk niet in beroep te zijn gegaan tegen de beslissing waarbij zijn vader werd veroordeeld tot een voorwaardelijke straf. Verzoeker trachtte deze verklaring te vergoelijken door te stellen dat dit verloren geld zou zijn vermits men toch de versie van de politie zou geloven (administratief dossier, stuk 11, verzoeker, p. 11). Later betoogt verzoeker wel degelijk in beroep te zijn gegaan, doch dit beroep zou verworpen zijn (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Het voorgaande klemt nog des te meer daar uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij nauwelijks enig detail van dit steekincident kent en van de rechtszaak zelfs niet op de hoogte blijkt te zijn (administratief dossier, stuk 11, verzoekster, p. 9).

Betreffende de inbeslagname van zijn goederen heeft verzoeker evenmin coherente verklaringen afgelegd. Zo verklaarde hij aanvankelijk klacht te hebben willen indienen bij de politie van Bor, maar daar te zijn afgewezen. Verzoeker stelde uitdrukkelijk niet naar een andere stad te zijn gegaan om alsnog klacht in te dienen (administratief dossier, stuk 11, p. 5). Deze vaststelling klemt met de verklaring die verzoeker nadien aflegde waarin hij betoogt klacht te hebben ingediend bij de burgemeester en politie van Zajecar, een naburige stad (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Bovendien stelt verzoeker in het verzoekschrift, en in strijd met het voorgaande, dat hij in zijn eigen dorp Bor het probleem niet durfde aan te kaarten uit schrik voor wraak.

Omtrent de mislukte poging tot aanranding van verzoekster slagen verzoekers er evenmin in coherente verklaringen af te leggen. Zo is het niet aannemelijk dat verzoekster verklaarde zich niets meer te

herinneren van het feit dat verzoeker toen door de politie zou zijn geslagen (administratief dossier, stuk 11, p. 9). Voorts verklaarde verzoeker aanvankelijk geen klacht te hebben ingediend tegen de belagers, omdat hij ervan uitging dat deze klacht zou worden verworpen en dit zich uiteindelijk tegen hem zou keren (administratief dossier, stuk 11, p. 9). Verzoekster verklaarde echter dat er wel een klacht was ingediend bij de politie (administratief dossier, stuk 11, p. 8). In een later gehoor sloot verzoeker zich bij deze verklaring aan en stelde wel degelijk een klacht te hebben ingediend tegen de belagers en vervolgens met zijn echtgenote naar de dokter te zijn gegaan (administratief dossier, stuk 5, p. 13). Verzoekster merkt evenwel op geen dokter te hebben bezocht naar aanleiding van de poging tot aanranding (administratief dossier, stuk 11, p. 8). Verweerder wordt door de Raad bijgetreden waar hij opmerkt dat, niettegenstaande een poging tot aanranding een traumatiserende beleving kan zijn, het niet aannemelijk is dat verzoekster zich dergelijke cruciale elementen niet kan herinneren.

De verwerende partij merkt terecht op dat voornoemde tegenstrijdigheden in de door verzoekers afgelegde verklaringen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas ondermijnen. Verzoekers beperken er zich toe de incoherenties te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die de motieven in de bestreden beslissing weerleggen. Van verzoekers mag worden verwacht dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren tot het vertrek uit hun land van herkomst.

2.2.3. De commissaris-generaal motiveert op basis van de stukken in het administratief dossier voorts met recht dat van verzoekers redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich, teneinde bescherming te verkrijgen, in eerste instantie tot de eigen autoriteiten wenden alvorens beroep te doen op internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden verleend wanneer alle redelijke middelen tot het verkrijgen van bescherming in het land van herkomst zijn uitgeput.

In zoverre verzoekers betogen geen kennis te hebben over de mogelijkheden om het machtsmisbruik van de lokale politie aan te klagen, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Servische overheid wel degelijk stappen onderneemt om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en dat zij wangedrag vanwege politieagenten niet zonder meer gedooft. Zo werd in 2006 een intern controleorgaan opgericht binnen de politiediensten ("Sector for Internal Control of the Police") dat klachten behandelt betreffende politieel optreden. In de loop van 2008 werden door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OVSE, zelfs informatiebrochures voor het publiek opgesteld betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht in te dienen tegen politieagenten. Deze informatiebrochures zijn ook te verkrijgen in het Romanes.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt verder dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen minderheden wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie. Het intern controleorgaan onderneemt immers disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Verzoekers verweer geen gerechtelijke stappen te hebben ondernomen tegen het machtsmisbruik van de lokale politie vermits zijn klachten toch in de doofpot zouden worden gestopt, is te dezen derhalve niet dienstig.

2.2.4. De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt niet dienstig weerlegd zodat zij door de Raad wordt overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Waar verzoekers aanvoeren minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, hebben zij niet aannemelijk gemaakt niet te kunnen rekenen op de bescherming van de Servische autoriteiten. Aangezien artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen, kan niet worden vastgesteld dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in geval van terugkeer naar Servië.

In de mate verzoekers zich baseren op de feiten ten grondslag van hun asielrelaas dient te worden vastgesteld dat, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas, zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers verwijzen naar een Country of Origin-rapport van 1 maart 2010 en een rapport van Amnesty International “*Serbia: stop the forced evictions of roma settlements*” van juni 2010, stelt verweerder met recht dat het louter verwijzen naar deze rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in Servië werkelijk worden bedreigd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Verzoekers slagen er niet in dit risico *in concreto* aan te tonen. Te dezen dient te worden opgemerkt dat de algemene informatie uit bijgevoegde rapporten niet opweegt tegen de gedetailleerde en pertinente informatie in het administratief dossier (stuk 13).

2.4. Daar waar verzoekers alluderen op een gebrek aan zorgvuldig onderzoek dient te worden opgemerkt dat zij niet *in concreto* uitwerken waar en op welke wijze de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden. Dit beginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meerbepaald het verslag van de DVZ, de vragenlijsten en de gehoorverslagen van het CGVS. Verzoekers kregen de kans om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.5. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS